

ad C. Skuespil, blandt hvilke dog fandtes saa fordringsfulde Nyheder som „Richard III.“, „Gurre“ og „Gioconda“.

Gager. Og nu Gagerne? Ere disse for høje?

Man sammenligne dem med *Udlandets!* I Paris, Wien og Berlin, selv i Dresden og München betales de første Kunstnere pr. Sæson med Beløb, der svare til 30 à 40,000 Kr.; for Sangernes Vedkommende med endnu langt større Summer. I Stockholm udbetales der aarlige Lønninger paa henved 20,000 Kr.

Og man sammenligne dem med *Privatteatrenes*, hvor 10, 11 og 12,000 Kr. i aarlig Gage ikke længer hører til Sjældenhederne.

I Modsætning hertil oppebærer vor første Tenorsanger i alt (Gage og Feu) henimod 12,000 Kr., vor første Skuespiller, der i over 35 Aar har været Teatret til uvurderlig Ære og Nytte, og der baade som Holbergfortolker og moderne Skuespiller repræsenterer et Stykke dansk Kultur, 9 à 10,000 Kr., vor første Skuespillerinde ca. 7,000 Kr. Og herfra falder Skalaen med svær Hast, indtil vi for Skuespillets Vedkommende naa ned til Gager paa 800 à 1,000 Kr., for Ballettens Vedkommende endnu langt lavere. Eksempelvis findes der saaledes ved Teatret en Skuespiller, der, skønt han har været fast ansat i 5 Aar, og skønt han til almindelig Tilfredshed har udført et Par Holbergske Hovedroller, ikke har kunnet opnaa større Lønning, end at han, saa at sige, er henvist til at leve som en jevn Arbejdsmand: 12 Kr. maanedlig for Bolig, 30 Kr. for Kosten. Men det gælder for ham, som det for øvrigt gælder for mange af Teatrets Kunstnere, at de hellere for en ringere Gage vil tjene ved en Scene, der giver dem kunstneriske Garantier, end for Pengenes Skyld søge andet Sted hen. Selv de bedste og højest gagerede af det kgl. Teaters Skuespillere og Sangere har sikkert ofte ved store Tilbud været fristede bort til andre Scener og har ved deres Forbliven bragt Kunsten ikke smaa pekuniære Ofre.

At Teatrets Udgifter, i alt væsentligt, skulde andrage paa urimelig store Beløb, turde, efter den foregaaende Redegørelse at dømme, være udelukket. Grunden til Tilskuddets Størrelse bliver da at søge deri, at *Teatrets Indtægter ere uforholdsmæssig smaa.*

Og her findes ogsaa Grunden.

10.

Teatrets Indtægter ere for smaa. At Indtægterne ere for smaa, kan selvfølgelig skyldes baade Fejl hos de ledende Mænd og Indflydelse af tilfældige Uheld baade indenfor og udenfor Teatret. Men disse Grunde indvirke dog kun rent overfladisk og forbigaende paa Teatrets Status i Sammenligning med Miserens Hovedgrund, der maa søges i selve Institutionens Indretning, i den Tid-, Kraft- og Penge-spildende Basis, paa hvilken der arbejdes. *Tre Kunstarter*, Skuespil, Opera og Ballet, hver med sit selvstændige Personale, gaa Side om Side indenfor Teatrets Mure, snublende over hverandre, hindrende hinandens Virksomhed og Udvikling, uden at maatte og kunne blot tilnærmelsesvis give fuld Valuta for de Penge, som deres forskellige Brancher i Gager og Udstyr koster Teatret. Det er nemlig umuligt, naar den ene af de to store Kunstarter (Skuespil eller Opera) lægger Beslag paa Scenerummet, da med synderligt Udbytte at beskæftige det Personale, der tilhører den anden. Og desuden er det jo langtfra hele det Personale, der tilhører den for Øjeblikket arbejdende Kunstart, som er optaget af Virksomhed. Det mislige ved Samdriften falder navnlig skarpt i Øjnene, naar det er en stor Opera, paa hvilken der prøves. „Aladdin“, der fordrede en meget indgaaende Indstudering, optog saaledes, med Arrange-